

Czwartek, 16 marca 2017 r.

P8_TA(2017)0092

Skutki konstytucyjne, prawne i instytucjonalne wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony: możliwości oferowane przez Traktat z Lizbony**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 marca 2017 r. w sprawie skutków konstytucyjnych, prawnych i instytucjonalnych wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony – możliwości oferowane przez traktat z Lizbony (2015/2343(INI))**

(2018/C 263/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając traktat z Lizbony,
- uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 36 TUE w sprawie roli Parlamentu Europejskiego we wspólnej polityce zagranicznej, bezpieczeństwa i obrony,
- uwzględniając art. 42 ust. 2, art. 42 ust. 3, art. 42 ust. 6, art. 42 ust. 7, art. 45 i art. 46 TUE w sprawie stopniowego określania wspólnej polityki obrony,
- uwzględniając Protokół nr 1 do traktatów w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej,
- uwzględniając Protokół nr 2 do traktatów w sprawie stosowania zasady pomocniczości i proporcjonalności,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 20 grudnia 2013 r., 26 czerwca 2015 r. oraz 15 grudnia 2016 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony z dnia 25 listopada 2013 r., 18 listopada 2014 r., 18 maja 2015 r., 27 czerwca 2016 r. i 14 listopada 2016 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie UE w zmieniającym się globalnym otoczeniu – świat bardziej połączony, skonfliktowany i złożony ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie klauzul wzajemnej obrony i solidarności UE – wymiar polityczny i operacyjny ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2016 r. w sprawie europejskiej unii obrony ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie klauzuli wzajemnej obrony (art. 42 ust. 7 TUE) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 listopada 2016 r. w sprawie wdrażania wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0120.⁽²⁾ Dz.U. C 419 z 16.12.2015, s. 138.⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0435.⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0019.⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0440.

Czwartek, 16 marca 2017 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie poprawy funkcjonowania Unii Europejskiej dzięki wykorzystaniu potencjału traktatu z Lizbony ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽²⁾ („rozporządzenie finansowe”),
- uwzględniając decyzję Rady (WPZiB) 2015/1835 z dnia 12 października 2015 r. określającą statut, siedzibę i zasady operacyjne Europejskiej Agencji Obrony ⁽³⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2001/78/CFSP z dnia 22 stycznia 2001 r. ustanawiającą Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa ⁽⁴⁾,
- uwzględniając ostateczne konkluzje konferencji międzyparlamentarnych w sprawie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) w Hadze w dniu 8 kwietnia 2016 r., w Luksemburgu w dniu 6 września 2015 r., w Rydze w dniu 6 marca 2015 r., w Rzymie w dniu 7 listopada 2014 r., w Atenach w dniu 4 kwietnia 2014 r., w Wilnie w dniu 6 września 2013 r., w Dublinie w dniu 25 marca 2013 r. oraz w Pafos w dniu 10 września 2012 r.,
- uwzględniając dokument zatytułowany „Wspólna wizja, wspólne działanie – Silniejsza Europa – Globalna strategia na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej”, przedstawiony przez wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w dniu 28 czerwca 2016 r.,
- uwzględniając Traktat północnoatlantycki, podpisany w Waszyngtonie (Dystrykt Kolumbii) w dniu 4 kwietnia 1949 r.,
- uwzględniając dokument zatytułowany „Plan wdrażania działań w zakresie bezpieczeństwa i obrony”, przedstawiony przez wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w dniu 14 listopada 2016 r.,
- uwzględniając sprawozdanie z postępów we wdrażaniu konkluzji Rady Europejskiej z grudnia 2013 r., przedstawione w dniu 7 lipca 2014 r. przez wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel i szefową Europejskiej Agencji Obrony,
- uwzględniając wspólne oświadczenie przewodniczących Rady Europejskiej i Komisji oraz sekretarza generalnego NATO z dnia 8 lipca 2016 r.,
- uwzględniając wynik referendum w Zjednoczonym Królestwie z dnia 23 czerwca 2016 r.,
- uwzględniając wyniki specjalnego badania Eurobarometru Parlamentu Europejskiego, przeprowadzonego w 28 państwach członkowskich Unii Europejskiej w dniach 9–18 kwietnia 2016 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 listopada 2016 r. do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów, w sprawie europejskiego planu działań w sektorze obrony (COM(2016)0950),
- uwzględniając art. 52 Regulaminu
- uwzględniając wspólne obrady Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Spraw Konstytucyjnych zgodnie z art. 55 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Spraw Konstytucyjnych, a także opinię Komisji Budżetowej (A8-0042/2017),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0049.

⁽²⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 266 z 13.10.2015, s. 55.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 27 z 30.1.2001, s. 1.

Czwartek, 16 marca 2017 r.

- A. mając na uwadze, że Unia Europejska jest zdecydowana określać wspólną politykę obronną prowadzącą do wspólnej obrony, wzmacniając w ten sposób swoją jedność, strategiczną autonomię i poziom integracji w celu wspierania pokoju, bezpieczeństwa oraz stabilności w sąsiedztwie Europy i na świecie; mając na uwadze, że wspólna obrona wymaga jednomyślnej decyzji Rady Europejskiej i przyjęcia takiej decyzji przez państwa członkowskie stosownie do wymogów konstytucyjnych każdego z nich;
- B. mając na uwadze, że w związku z pojawieniem się nowego kontekstu geopolitycznego i geostrategicznego, w którym dominuje region azjatycki względem regionu euroatlantyckiego, a także nowych podmiotów oraz nowych rzeczywistych zagrożeń i obszarów działania państwa nie mogą same poradzić sobie z nowymi zagrożeniami oraz że należy koniecznie zareagować na nie wspólnie;
- C. mając na uwadze, że koszt braku działań na poziomie europejskim w obszarze bezpieczeństwa i obrony szacuje się na ponad 100 mld EUR rocznie, a poziom skuteczności UE wynosi od 10 do 15 % poziomu skuteczności Stanów Zjednoczonych;
- D. mając na uwadze, że pogarszające się na świecie warunki uwypuklają znaczenie zacieśniania współpracy oraz usprawniania wymiany informacji i dobrych praktyk między państwami członkowskimi, jak również konieczność znacznego zwiększenia wydatków UE na cele wojskowe z zasobów własnych przeznaczonych na ten cel;
- E. mając na uwadze, że cel zakładający integrację wojskową i obronną przyświecał już ojcom założycielom, a głównym zamierzeniem było utworzenie mechanizmu zbiorowej obrony oraz utrzymanie pokoju na kontynencie europejskim;
- F. mając na uwadze, że w art. 21 ust. 1 i 2 oraz art. 42 Traktatu o Unii Europejskiej jasno określono zasady i cele w dziedzinie WPZiB i WPBiO oraz mechanizmy i ramy ich wdrażania i osiągnięcia; mając na uwadze, że postępy w dążeniu do osiągnięcia tych celów są bardzo ograniczone pomimo wielu apeli i wniosków Parlamentu i Komisji dotyczących ich wdrożenia;
- G. mając na uwadze, że rozwój WPBiO wymaga przede wszystkim woli politycznej państw członkowskich w oparciu o wspólne wartości i zasady oraz wspólne interesy i priorytety, a także ustanowienia struktur współpracy instytucjonalnej; mając na uwadze, że WPBiO powinna stanowić skuteczną, ustrukturyzowaną wspólną politykę generującą wartość dodaną, a nie jedynie sumę krajowych strategii politycznych państw członkowskich lub ich najmniejszy wspólny mianownik;
- H. mając na uwadze, że zastosowanie przez Francję w listopadzie 2015 r. art. 42 ust. 7 TUE wskazało na potencjał wszystkich postanowień traktatu związanych z bezpieczeństwem i obroną;
- I. mając na uwadze, że zgodnie z art. 42 ust. 2 TUE i art. 2 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Unia Europejska posiada kompetencje w zakresie określania i wdrażania wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony, obejmujące stopniowe określanie wspólnej unijnej polityki obronnej; mając na uwadze, że Unia powinna wykorzystać te kompetencje do poprawy koordynacji i skuteczności, a także do uzupełnienia działań państw członkowskich bez uszczerbku dla ich kompetencji w dziedzinie obronności i nie zastępując ich kompetencji;
- J. mając na uwadze istnienie europejskich wielonarodowych struktur, które stanowią przykład dobrych praktyk i współpracy państw członkowskich prowadzonej od wielu lat, takich jak Eurokorpus; mając na uwadze, że struktury te mogłyby stanowić punkt wyjścia w dążeniu do wspólnej polityki obronnej Unii;
- K. mając na uwadze, że obywatele Unii oczekują intensywniejszych działań UE w dziedzinie obrony i bezpieczeństwa; mając na uwadze, że zgodnie z wynikami badania Eurobarometru 85.1 z czerwca 2016 r. dwie trzecie ankietowanych obywateli UE życzy sobie większego zaangażowania UE – za pośrednictwem państw członkowskich – w kwestie związane z polityką bezpieczeństwa i obrony;
- L. mając na uwadze, że konieczne jest rozwijanie kultury obronności, dzięki której obywatele europejscy mogliby wyraźnie postrzegać rolę obronności w naszym życiu zbiorowym oraz jej wkład w zapewnianie stabilności, utrzymywanie pokoju i umacnianie bezpieczeństwa międzynarodowego;
- M. mając na uwadze, że należy podjąć działania zmierzające do poprawy operacyjności i efektywności europejskiej polityki bezpieczeństwa, aby zapewnić realną poprawę bezpieczeństwa Europy;

Czwartek, 16 marca 2017 r.

- N. mając na uwadze, że Rada Europejska powinna niezwłocznie ustanowić europejską unię obrony zgodnie z postulatem Parlamentu, a także wspólną obronę Unii; mając na uwadze, że państwa członkowskie powinny przyjąć decyzję w sprawie wspólnej obrony stosownie do wymogów konstytucyjnych każdego z nich;
- O. mając na uwadze, że polityka obronna powinna zwiększyć zdolność Europy do poprawy bezpieczeństwa zarówno w UE, jak i poza jej granicami oraz utrwalić partnerstwo z NATO i wzmocnić stosunki transatlantyckie, a tym samym przyczynić się również do wzmocnienia samego NATO;
- P. mając na uwadze, że Parlament czynnie wspiera europejską unię obrony i będzie nadal przedstawiać stosowne wnioski w tym zakresie; mając na uwadze, że konferencja międzyparlamentarna poświęcona WPZiB i WPBiO powinna stać się miejscem wdrażania efektywnej i regularnej współpracy międzyparlamentarnej w sprawie WPBiO i stopniowego określania wspólnej unijnej polityki obrony;
- Q. mając na uwadze, że wiceprzewodnicząca Komisji / wysoka przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa regularnie przeprowadza konsultacje z Parlamentem w sprawie stopniowego określania wspólnej unijnej polityki obrony, dba o to, by stanowisko Parlamentu było odpowiednio uwzględniane w tym procesie oraz informuje Parlament o postępach w dążeniu do utworzenia europejskiej unii obrony;
- R. mając na uwadze, że w oświadczeniu wydanym podczas nieformalnego posiedzenia ministrów spraw zagranicznych UE w Gymnich w dniu 2 września 2016 r. wiceprzewodnicząca Komisji / wysoka przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa odniosła się do możliwości osiągnięcia konkretnych postępów między państwami członkowskimi w dziedzinie obrony;
- S. mając na uwadze, że Komisja czuwa nad stosowaniem traktatów i środków przyjmowanych przez instytucje na ich podstawie, w tym również w obszarze WPBiO;
- T. mając na uwadze, że przyszłe roczne i wieloletnie programowanie UE powinno obejmować politykę obrony; mając na uwadze, że Komisja powinna zainicjować prace nad odpowiednimi porozumieniami międzyinstytucjonalnymi, w tym nad unijną białą księgą dotyczącą obrony, w taki sposób, aby ich wdrażanie można było rozpocząć w kontekście kolejnych wieloletnich ram finansowych i politycznych UE;
- U. mając na uwadze, że Parlament reprezentuje europejskich obywateli oraz pełni funkcję prawodawczą i budżetową, a także funkcję kontroli politycznej i funkcję konsultacyjną, w związku z czym przypada mu centralna rola w kształtowaniu koncepcji europejskiej unii obrony;
- V. mając na uwadze, że aktywna rola Parlamentu oraz jego polityczne poparcie i demokratyczna kontrola w określaniu wspólnej polityki obronnej Unii, jak i ustanawianiu wspólnej obrony doprowadziłyby do ugruntowania i umocnienia zasad przedstawicielstwa i demokratyczności, na których opiera się Unia;
- W. mając na uwadze, że globalna strategia UE powinna stanowić wyraziste i wartościowe ramy strategiczne dla przyszłego rozwoju WPBiO;
- X. mając na uwadze ograniczenia związane ze szkoleniami wojskowymi za granicą, zarówno jeśli chodzi o protokoły działań, jak i o konieczne wojskowe wsparcie logistyczne;
- Y. mając na uwadze, że w związku z tym nie można organizować misji szkoleniowych za granicą, jak w przypadku EUTM RCA czy EUTM Mali, jeśli władze lokalne nie zapewniają jednostkom wojskowym niezbędnego uzbrojenia i sprzętu; mając na uwadze, że bez szkoleń z uzbrojeniem i sprzętem nie można stworzyć jednostek, które będą w stanie stawić czoło zagrożeniom wojennym i prowadzić działania;
- Z. mając na uwadze, że obecnie żołnierzom europejskim zakazuje się udziału w operacjach wojskowych w charakterze obserwatorów, co oznacza, że nie mogą identyfikować problemów, na jakie trafić mogą wyszkolone jednostki, a zatem nie będą w stanie rozwiązywać później problemów operacyjnych;
- AA. mając na uwadze, że jednostki te – zarówno w Mali, jak i w Republice Środkowoafrykańskiej – tworzy się do prowadzenia operacji bojowych oraz że po trzech latach bez odpowiedniego sprzętu i szkolenia, jak w przypadku EUTM Mali, nie są one wcale operacyjne;

Czwartek, 16 marca 2017 r.

AB. mając na uwadze, że bez niezbędnego uzbrojenia misje szkoleniowe będą przeprowadzane za granicą jedynie wtedy, gdy władze lokalne zapewnią sprzęt i uzbrojenie, które pozostanie do dyspozycji przeszkolonych jednostek;

Ramy konstytucyjne i prawne

1. przypomina, że w myśl postanowień Traktatu o Unii Europejskiej WPBiO obejmuje stopniowe określanie wspólnej unijnej polityki obrony, która w przyszłości doprowadzi do powstania wspólnej obrony, jeżeli Rada Europejska, stanowiąc jednomyślnie, tak zadecyduje oraz jeżeli państwa członkowskie przyjmą taką decyzję stosownie do wymogów konstytucyjnych każdego z nich; wzywa państwa członkowskie, aby przywiązywały szczególną wagę do wypełniania postanowień traktatu dotyczących WPBiO oraz zintensyfikowały swoje starania na rzecz wyraźnego postępu w dążeniu do osiągnięcia celów określonych w tych postanowieniach;

2. zauważa, że reforma i innowacje umożliwione przez traktat z Lizbony w zakresie WPBiO stanowią wystarczające, spójne ramy i powinny wyznaczyć kierunek w dążeniu do prawdziwie wspólnej polityki opartej na wspólnych zasobach i zdolnościach, a także na skoordynowanym planowaniu na szczeblu unijnym; podkreśla, że postępy w zakresie WPBiO w obecnych ramach prawnych i instytucjonalnych zależą w większym stopniu od woli politycznej państw członkowskich niż od uwarunkowań prawnych; podkreśla, że art. 43 TUE obejmuje cały szereg zadań związanych z zarządzaniem kryzysowym, których podejmowanie w szybki i zdecydowany sposób jest ambicją UE;

3. w związku z tym wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel, Radę i państwa członkowskie do zapewnienia, zgodnie z postanowieniami TUE, spójności między różnymi obszarami działań zewnętrznych oraz zajęcia się tymi obszarami w ramach globalnego i kompleksowego podejścia, a także do wykorzystania wszelkich możliwości przewidzianych w traktacie, w szczególności mechanizmów wskazanych w art. 42 ust. 6 i art. 46 TUE, w protokole nr 10 dotyczącym stałej współpracy strukturalnej ustanowionej na mocy art. 42 TUE oraz – podczas fazy operacyjnej – w art. 44 TUE dotyczącym prowadzenia przez grupę państw członkowskich misji z zakresu WPBiO w celu osiągnięcia szybszego, skuteczniejszego i elastyczniejszego rozwoju misji i operacji; podkreśla, że zasady współpracy w ramach stałej współpracy strukturalnej powinny zostać jasno określone;

4. zauważa, że w sytuacji, gdy w myśl postanowień TUE Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, przyjmuje decyzje w ramach WPBiO, w szczególności na mocy art. 45 ust. 2 i art. 46 ust. 2 TUE, wszelkie wydatki powstałe w wyniku wykonywania takich decyzji powinny być finansowane z nowych i dodatkowych zasobów pochodzących z budżetu UE oraz obciążać tenże budżet; w tym kontekście uważa, że istnieje potrzeba dodatkowego finansowania lub współfinansowania ze strony państw członkowskich;

5. uważa zatem, że Europejska Agencja Obrony (EAO) i stała współpraca strukturalna powinny być traktowane jako instytucje unijne *sui generis*, tak jak ma to miejsce w przypadku Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ); uważa, że wymaga to zmiany rozporządzenia finansowego w celu uwzględnienia EAO i stałej współpracy strukturalnej w art. 2 lit. b) tego rozporządzenia, z odrębną sekcją w budżecie Unii; przypomina, że Parlament wspólnie z Radą powinien pełnić funkcję prawodawczą i budżetową oraz funkcję kontroli politycznej, a także pełnić rolę organu konsultacyjnego, zgodnie z warunkami przewidzianymi w traktatach;

6. wyraża przekonanie, że art. 41 ust. 1 TUE ma zastosowanie do wydatków administracyjnych w ramach EAO i stałej współpracy strukturalnej;

7. zauważa, że art. 41 ust. 2 TUE ma zastosowanie do wydatków operacyjnych w ramach EAO i stałej współpracy strukturalnej; przypomina, że wydatki operacyjne wynikające z misji wojskowych w myśl art. 42 ust. 1 TUE, wydatki operacyjne wynikające z operacji obronnych państwa członkowskiego będącego ofiarą napaści zbrojnej na swoim terytorium oraz wydatki operacyjne wynikające z operacji obronnych państw członkowskich wypełniających obowiązek udzielenia pomocy i wsparcia w myśl art. 42 ust. 7 TUE powinny być finansowane wspólnie, a nie z budżetu Unii; z zadowoleniem przyjmuje uruchomienie art. 42 ust. 7 w sprawie klauzuli wzajemnej obrony;

8. uważa zatem, że w przypadku EAO i stałej współpracy strukturalnej finansowanie ich wydatków administracyjnych i operacyjnych z budżetu Unii stanowi jedyną możliwość w myśl traktatów, przy czym obie instytucje mogą dysponować funduszami zapewnionymi bezpośrednio przez państwa członkowskie;

Czwartek, 16 marca 2017 r.

9. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia niezbędnych dodatkowych środków finansowych potrzebnych w celu pokrycia kosztów operacyjnych i administracyjnych EAO oraz stałej współpracy strukturalnej z budżetu Unii;
10. w tym celu wzywa Radę do rewizji decyzji Rady (WPZiB) 2015/1835 określającej statut, siedzibę i zasady operacyjne Europejskiej Agencji Obrony;
11. jest zdania, że zacieśnienie współpracy w dziedzinie obrony między państwami członkowskimi na szczeblu UE powinno iść w parze ze wzmocnieniem parlamentarnego nadzoru i kontroli zarówno ze strony Parlamentu Europejskiego, jak i parlamentów narodowych;
12. podkreśla w tym kontekście rolę Parlamentu jako organu władzy budżetowej; jest zdecydowany sprawować skuteczną kontrolę parlamentarną i budżetową w odniesieniu do EAO i stałej współpracy strukturalnej, zgodnie z postanowieniami traktatów;
13. wzywa Radę do podjęcia działań zgodnie z art. 41 ust. 3 TUE i niezwłocznego przyjęcia decyzji w sprawie ustanowienia funduszu początkowego w celu natychmiastowego finansowania początkowych etapów operacji wojskowych w odniesieniu do zadań, o których mowa w art. 42 ust. 1 i art. 43 TUE;
14. zgodnie z art. 42 ust. 2 TUE wzywa Radę do podjęcia konkretnych kroków mających na celu harmonizację i standaryzację europejskich sił zbrojnych, aby ułatwić współpracę personelu sił zbrojnych w ramach nowej europejskiej unii obrony, co byłoby krokiem na drodze do stopniowego definiowania wspólnej polityki obronnej Unii;

Europejska wartość dodana WPBiO

15. podkreśla, że osiągnięcie celów WPBiO, aby umocnić zdolność operacyjną Unii w zakresie podejmowania działań zewnętrznych na rzecz utrzymywania pokoju, zapobiegania konfliktom i umacniania bezpieczeństwa międzynarodowego, zgodnie z postanowieniami TUE, jest dziś bardziej konieczne niż kiedykolwiek wcześniej, a to z uwagi na szybko pogarszającą się sytuację w zakresie bezpieczeństwa; jest głęboko przekonany, że zagrożenia dla bezpieczeństwa i obrony, na które jest narażona UE i które są wymierzone w jej obywateli i terytorium, są powszechne i nie mogą zostać opanowane przez żadne pojedyncze państwo członkowskie; jest przekonany, że bezpieczeństwo i obrona Unii będą trwalsze, jeżeli Unia i jej państwa członkowskie postanowią działać w jedności i wspólnie; stwierdza, że UE musi wypracować skuteczną metodę podziału obciążenia w Europie dla własnego bezpieczeństwa i obrony, co dotychczas nie miało miejsca; wzywa państwa członkowskie do wykazania się pełnym zaangażowaniem politycznym i współpracą na rzecz osiągnięcia tego celu;
16. podkreśla, że bezpieczeństwo i obrona to obszar, w którym europejska wartość dodana jest oczywista, mianowicie w odniesieniu do skuteczności, czego wyrazem jest zwiększenie zdolności państw członkowskich i obniżenie kosztów tych zdolności, większa spójność, koordynacja i interoperacyjność w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony, a także jeżeli chodzi o wkład w ugruntowywanie solidarności, spójności, strategicznej autonomii i odporności Unii; zwraca uwagę na szacunki, zgodnie z którymi każde euro zainwestowane w obronność generuje stopę zwrotu w wysokości 1,6, zwłaszcza poprzez zatrudnienie w zawodach wymagających wysokich umiejętności, badania naukowe, technologie i eksport;
17. podkreśla, że wykorzystanie wszystkich możliwości przewidzianych w traktatach poprawiłoby konkurencyjność i funkcjonowanie przemysłu obronnego na jednolitym rynku, doprowadziło do zacieśnienia współpracy w dziedzinie obronności dzięki pozytywnym zachętom i do ukierunkowania na projekty, których państwa członkowskie nie są w stanie podejmować, a także ograniczyło niepotrzebne obciążenia i było korzystne z punktu widzenia skuteczniejszego wydawania środków publicznych;
18. zaznacza, że wzmocnienie WPBiO stosownie do postanowień traktatów nie naruszy suwerenności państw, ponieważ jest to polityka prowadzona przez państwa członkowskie; jest przekonany, że wyrazem największego poszanowania suwerenności jest obrona integralności terytorialnej Unii Europejskiej w ramach wspólnej polityki obrony;
19. podkreśla, że rozpoczęcie skutecznych misji WPBiO na podstawie art. 44 TUE przyczynia się do wdrożenia europejskiej unii obrony; wzywa Unię do wykorzystania w pełni potencjału art. 44 w celu kontynuacji i wzmocnienia tego typu misji z myślą o utworzeniu drogi dla operacyjnej polityki bezpieczeństwa i obrony;

Czwartek, 16 marca 2017 r.

20. uważa za niezbędne zwiększenie wydatków krajowych w obszarze obrony do 2 % PKB UE; podkreśla, że oznaczałoby to niemal 100 mld EUR dodatkowych wydatków w dziedzinie obrony do końca następnego dziesięciolecia; uważa, że owe dodatkowe środki należy wykorzystać do wdrożenia bardziej strategicznych programów współpracy wewnątrz i za pośrednictwem Unii poprzez lepszą organizację popytu i podaży oraz zwiększenie wydajności i skuteczności po stronie zarówno popytu, jak i podaży; uważa, że impuls ten przyczyni się do wsparcia na szczeblu europejskim europejskiego sektora przemysłu obronnego oraz do tworzenia miejsc pracy, zwłaszcza w małych i średnich przedsiębiorstwach; jest zdania, że znaczną część tych wydatków należy poczynić w dziedzinie badań naukowych i rozwoju, a także skierować je na strategiczne programy współpracy, koncentrując się przy tym na nowych technologiach podwójnego zastosowania i technologiach obronnych, które nie tylko mają decydujące znaczenie dla realizacji tych celów, ale mogą również być źródłem dalszej wartości dodanej dla Unii Europejskiej; zauważa, że w przypadku owych dodatkowych wydatków wykorzystanie europejskich środków publicznych powinno w sposób szczególny podlegać zasadzie rozliczalności, przejrzystości i kontroli;

21. jest przekonany, że inwestycje Unii w obronność powinny gwarantować zaangażowanie wszystkich państw członkowskich na rzecz zbilansowanej, spójnej i zsynchronizowanej poprawy zdolności wojskowych każdego z nich; uważa, że jest to strategiczna szansa dla Unii na poprawę bezpieczeństwa i obrony;

Ramy instytucjonalne

Rada Ministrów Obrony

22. podkreśla, że wciąż istnieje potrzeba ustanowienia formatu posiedzeń Rady na szczeblu ministrów obrony pod przewodnictwem Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, aby koordynować wdrażanie WPBiO i uczynić ją skuteczniejszą;

Rada Sterująca ds. Obrony

23. uważa, że Rada Sterująca Europejskiej Agencji Obrony, składająca się z przedstawicieli resortów obrony państw członkowskich, stanowi odpowiedni organ do pełnienia funkcji doradczych i nadzorczych wymaganych do realizacji postanowień art. 42, 45 i 46 TUE;

24. uważa, że art. 4 ust. 4 decyzji (WPZiB) 2015/1835 określającej statut, siedzibę i zasady operacyjne Europejskiej Agencji Obrony zapewnia niezbędne i solidne podstawy do tego, aby Rada Sterująca Europejskiej Agencji Obrony stanowiła trzeci unijny komitet stałych przedstawicieli, mianowicie Radę Sterującą ds. Obrony; uważa, że po utworzeniu wspomniany komitet powinien również sprawować funkcje doradcze i nadzorcze wymagane do prowadzenia stałej współpracy strukturalnej;

25. jest przekonany, że mandat Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (KPiB), o którym mowa w art. 38 TUE, powinien podlegać zawężonej interpretacji; uważa, że w myśl traktatów mandat komitetu obejmuje jedynie sytuację i misję poza terytorium Unii, a także pewne aspekty wdrożenia klauzuli solidarności; uważa w szczególności, że rozwiązania o charakterze roboczym, opracowane w ramach komitetu, nie są dostosowane do dalszego wdrażania aspektu WPBiO, o którym mowa w art. 42 ust. 2 TUE;

26. w tym kontekście wzywa Radę do przeglądu decyzji 2001/78/WPZiB ustanawiającej Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa, jak również decyzji (WPZiB) 2015/1835 określającej statut, siedzibę i zasady operacyjne Europejskiej Agencji Obrony;

Europejska Agencja Obrony (EAO)

27. przypomina, że celem EAO jest wspieranie państw członkowskich w rozwijaniu ich zdolności obronnych oraz wzmocnienie ich bazy technologiczno-przemysłowej sektora obronnego; podkreśla niedostateczne wykorzystywanie potencjału EAO w zakresie wspierania rozwoju WPBiO i realizacji tego celu, co wymaga pełnego wykorzystania zdolności agencji; apeluje o zastanowienie się nad przyszłą rolą agencji i jej zadaniami; wzywa państwa członkowskie do określenia i utrzymywania wspólnego poziomu ambicji w zakresie zreformowanej EAO; wzywa do zwiększenia wsparcia politycznego, finansowania i zasobów dla EAO, a także do skoordynowania tych działań z działaniami Komisji, państw członkowskich i innych podmiotów, w szczególności w obszarze rozwoju zdolności, zamówień publicznych w dziedzinie obronności, badań naukowych oraz promowania interoperacyjności między siłami zbrojnymi państw członkowskich; uważa, że agencja może współfinansować przedkomercyjne zamówienia i zamówienia publiczne w zakresie innowacyjnych rozwiązań z organami państw członkowskich i prywatnymi podmiotami gospodarczymi;

Czwartek, 16 marca 2017 r.

28. zwraca uwagę na decyzję EAO dotyczącą przeglądu planu rozwoju zdolności zgodnie z globalną strategią UE oraz oczekuje na kolejny plan rozwoju zdolności odzwierciedlający priorytety i potrzeby UE i państw członkowskich w bardziej adekwatny sposób;

29. apeluje do państw członkowskich o opracowanie w ramach EAO wspólnej europejskiej polityki w zakresie zdolności i uzbrojenia, jak przewidziano w art. 42 ust. 3 TUE, a także wzywa Komisję i EAO do przedstawienia wniosków w tej sprawie; wzywa wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do informowania Parlamentu o rezultatach dotychczasowej współpracy między EAO a Komisją oraz współpracy tych dwóch instytucji z Europejską Agencją Kosmiczną i Organizacją do spraw Współpracy w Zakresie Uzbrojenia; apeluje do państw członkowskich o należyte wdrożenie wspólnego stanowiska 2008/994/WPZiB w sprawie wywozu broni oraz o określenie wspólnej polityki w zakresie wywozu broni, gwarantującej, że wywóz broni będzie podlegał wspólnym ogólnounijnym kryteriom obejmującym wywóz broni, amunicji, wyposażenia obronnego i technologii obronnych do krajów trzecich;

Stała współpraca strukturalna

30. zachęca państwa członkowskie do jak najszybszego ustanowienia i podjęcia stałej współpracy strukturalnej w ramach Unii w celu utrwalenia i zwiększenia ich zdolności wojskowych poprzez rozwój doktryny i zdolności przywódczych, rozwój i szkolenie personelu, rozwój materiałów obronnych i infrastruktury obronnej, a także interoperacyjność i certyfikację; podkreśla znaczenie i konieczność udziału wszystkich państw członkowskich, które pragną pogłębiać swoją integrację obronną, dążąc do realizacji najwyższego poziomu ambicji, w stałej i skutecznej współpracy strukturalnej; uważa, że należy utworzyć stałe zintegrowane siły europejskie jako siły wielonarodowe, o których mowa w art. 1 protokołu nr 10 w sprawie stałej współpracy strukturalnej i którymi Unia mogłaby dysponować w celu realizacji WPBiO, jak przewidziano w art. 42 ust. 3 TUE; wzywa wysoką przedstawiciel / wiceprzewodniczącą do przedstawienia wniosków dotyczących wprowadzenia w życie stałej współpracy strukturalnej w pierwszej połowie 2017 r.;

31. uważa, że Unia, w porozumieniu z zainteresowanymi państwami członkowskimi, powinna przewidzieć udział w realizowanych przez nie programach rozwoju zdolności; uważa, że wkład finansowy Unii na rzecz takich programów nie powinien być większy od wkładu państw członkowskich, które w nich uczestniczą;

32. jest zdania, że system grup bojowych UE powinien być przedmiotem stałej współpracy strukturalnej, ze stałą cywilno-wojskową kwaterą główną, przy czym komórka planowania i prowadzenia operacji wojskowych powinna być również ważna co do komórka planowania i prowadzenia operacji cywilnych, gdyż usprawniłoby to planowanie strategiczne i operacyjne w obrębie całego cyklu planowania, a także umożliwiło zacieśnienie współpracy cywilno-wojskowej i podniesienie zdolności UE w zakresie szybkiego reagowania na kryzysy; uważa, że inne europejskie struktury wielonarodowe, takie jak Europejskie Dowództwo Transportu Powietrznego, Eurokorpus oraz Organizacja do spraw Współpracy w Zakresie Uzbrojenia, a także wszystkie dwustronne i wielostronne formy współpracy wojskowej między państwami uczestniczącymi w stałej współpracy strukturalnej również powinny zostać objęte stałą współpracą strukturalną; uważa, że przywileje i immunitety UE powinny mieć zastosowanie do wspomnianych struktur wielonarodowych będących przedmiotem stałej współpracy strukturalnej;

33. uważa, że w fazie przygotowawczej, fazie podwyższonej gotowości do działania i fazie gotowości do przemieszczenia się Unia powinna pokrywać wszystkie koszty związane z działalnością europejskich grup bojowych;

34. wzywa wysoką przedstawiciel / wiceprzewodniczącą oraz Radę do pełnego wdrożenia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i do powołania specjalnego przedstawiciela do spraw kobiet i konfliktów;

Parlament Europejski

35. podkreśla, że Parlament powinien odgrywać wiodącą rolę w kontrolowaniu i nadzorowaniu wdrażania WPBiO oraz w procesie jej oceny, zgodnie z art. 14 ust. 1 TUE; uważa, że konferencja międzyparlamentarna dotycząca WPZiB oraz WPBiO powinna również służyć jako forum konsultacji międzyparlamentarnych oraz punkt wyjścia do kontroli WPBiO; zaznacza konieczność rzeczywistego konsultowania z Parlamentem istotnych decyzji w zakresie WPBiO, w tym w odniesieniu do misji wojskowych i cywilnych poza granicami UE oraz strategicznych operacji obronnych;

36. w tym kontekście wzywa wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do pełnego wdrożenia art. 36 TUE poprzez zadbanie o to, by stanowisko Parlamentu było odpowiednio uwzględniane w ramach konsultacji z Parlamentem w zakresie głównych aspektów i podstawowych opcji WPBiO będącej składową WPZiB; wzywa do przekazywania Parlamentowi większej ilości informacji oraz do zwiększenia systematyczności tych działań w celu wzmocnienia dostępnych mechanizmów nadzoru parlamentarnego i kontroli politycznej;

Czwartek, 16 marca 2017 r.

37. apeluje do Parlamentu o przekształcenie Podkomisji Bezpieczeństwa i Obrony w pełnoprawną komisję parlamentarną oraz umożliwienie jej odgrywania istotnej roli we wdrażaniu wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony, polegającej w szczególności na kontrolowaniu aktów prawnych związanych z rynkiem obrony oraz przeprowadzaniu m.in. procedury skoordynowanego rocznego przeglądu w zakresie obronności;

38. wzywa do zacieśnienia współpracy między Parlamentem Europejskim a parlamentami narodowymi, która jest jednym z podstawowych elementów przyczyniających się do osiągnięcia konkretnych rezultatów w dziedzinie WPBiO oraz do legitymizacji tej polityki; zwraca uwagę, że taka współpraca nie powinna ograniczać wdrażania WPBiO i osiągania jej celów jako polityki Unii;

39. uważa, że Parlament w dalszym ciągu powinien wspierać konkretne inicjatywy i kierować zalecenia do Rady, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz Komisji w zakresie bezpieczeństwa i obrony, wykraczając poza rolę, jaką odgrywa w procedurach budżetowych;

Stosunki UE–NATO

40. apeluje o ściślejsze stosunki między WPBiO a NATO, które umożliwiłyby w kontekście politycznym współpracę i komplementarność na wszystkich szczeblach, z zastrzeżeniem art. 42 ust. 7 akapit drugi TUE; przypomina o potrzebie przywrócenia równowagi w ramach strategicznego partnerstwa między UE a NATO oraz rozszerzenia tego partnerstwa z myślą o kompatybilności, rozwoju wspólnych zdolności i unikaniu powielania działań i struktur, dzięki czemu ograniczy się wydatki i podniesie ich skuteczność; wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel do natychmiastowego nawiązania kontaktów z partnerami transatlantyckimi w celu wyjaśnienia ich stanowiska w odniesieniu do poszczególnych tematów podjętych w globalnej strategii;

41. wzywa wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do przedstawienia szczegółowej analizy skutków prawnych i politycznych, jakie dla rozwoju partnerstwa UE i NATO może mieć ewentualne uruchomienie przez Zjednoczone Królestwo procedury, o której mowa w art. 50 TUE;

42. podkreśla, że należy gruntownie przeformułować porozumienia Berlin Plus, aby dostosować je do obecnego kontekstu strategicznego oraz wyeliminować dostrzeżone niedociągnięcia, takie jak rozszerzenie mechanizmów taktycznych i operacyjnych w scenariuszach, w których obecne są UE i NATO, a także umożliwić NATO korzystanie z instrumentów UE;

Zalecenia polityczne

43. popiera wniosek dotyczący skoordynowanego rocznego przeglądu w zakresie obronności, w kontekście którego państwa członkowskie koordynowałyby swoje plany wydatków i budowania zdolności w zakresie obrony, stanowiącego otwarty proces obejmujący zarówno Parlament Europejski, jak i parlamenty narodowe;

44. wzywa Radę i wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do opracowania unijnej białej księgi bezpieczeństwa i obrony zawierającej odpowiednią definicję zagrożeń i niebezpieczeństw dla europejskiego bezpieczeństwa, którym muszą stawić czoła UE i jej państwa członkowskie, co stanowi pierwszy krok na drodze do budowania zdolności, jakich wymaga europejska obrona, a także plan działania jednoznacznie określający etapy oraz kalendarium kroków, jakie będą stopniowo podejmowane w dążeniu do ustanowienia europejskiej unii obrony i skuteczniejszej wspólnej polityki obrony; uważa, że taka biała księga powinna powstać w wyniku zaangażowania poszczególnych instytucji UE, zostać opracowana w możliwie najszerszym zakresie i obejmować pełną różnorodność środków przewidzianych przez Unię;

45. z zadowoleniem przyjmuje europejski plan działań w sektorze obrony, przedstawiony przez Komisję w listopadzie 2016 r.; w tym kontekście apeluje do Komisji i państw członkowskich o staranne doprecyzowanie informacji na temat finansowania i celów ewentualnego europejskiego funduszu obrony oraz zarządzania nim, w szczególności na temat potencjalnego zakresu zdolności i badań naukowych; uważa, że efektywne wdrożenie tego planu wymaga silnego wsparcia i politycznego zaangażowania ze strony państw członkowskich oraz instytucji UE; w tym kontekście ubolewa, że Komisja, EAO i państwa członkowskie nadal nie zrealizowały wszystkich zadań określonych na posiedzeniach Rady Europejskiej dotyczących obrony, które odbyły się w latach 2013 i 2015;

46. przypomina, że różne inicjatywy przedstawiane przez Komisję Europejską będą musiały uwzględniać specyficzne cechy sektora obrony (zasady uczestnictwa, prawa własności intelektualnej, sprawowanie rządów, powiązania z potrzebami operacyjnymi); w ramach negocjacji dotyczących okresu 2021–2027 zwróci na to szczególną uwagę, zwłaszcza jeżeli chodzi o wdrażanie przyszłego europejskiego programu badań naukowych w dziedzinie obronności;

Czwartek, 16 marca 2017 r.

47. uważa, że przyjęcie unijnej białej księgi bezpieczeństwa i obrony powinno być oparte na planie wdrażania globalnej strategii UE w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony w celu nadania kierunku procesowi stopniowego określania wspólnej unijnej polityki obrony; podkreśla, że przedmiotowy dokument powinien nie tylko odzwierciedlać obecne zdolności wojskowe państw członkowskich, ale również zawierać analizę wymaganej formy współpracy oraz środków, które umożliwią jej podjęcie, rodzajów operacji, jakie mogą być prowadzone przez UE, oraz wymaganych zdolności i zasobów finansowych, a także przyczynić się jednocześnie do koordynacji i współpracy między NATO a UE;

48. apeluje o natychmiastową reformę mechanizmu ATHENA w celu zwiększenia jego możliwości w zakresie podziału kosztów i wspólnego finansowania, a także z myślą o sprawiedliwym podziale kosztów operacyjnych, aby zachęcić państwa członkowskie do udostępniania swoich sił bez ograniczeń wynikających ze zdolności finansowych; uważa, że reforma taka powinna gwarantować pokrywanie w ramach mechanizmu ATHENA wszelkich wspólnych kosztów, o których mowa w załącznikach I–IV do decyzji Rady (WPZiB 2015/528 z dnia 27 marca 2015 r.; jest zdania, że zreformowany mechanizm ATHENA należy także wykorzystać do pokrywania kosztów operacji zintegrowanych sił europejskich (po ich utworzeniu w ramach stałej współpracy strukturalnej), w tym grup bojowych UE;

49. domaga się, by realizowane za granicą europejskie szkoleniowe misje wojskowe spełniały swoje zadanie polegające na szkoleniu krajowych lokalnych jednostek wojskowych zdolnych do działania w warunkach wojny i zagrożenia bezpieczeństwa (rewolty i terroryzm); w związku z tym uważa, że jednostki te powinny dysponować uzbrojeniem i sprzętem niezbędnym do szkoleń, jak i do działań w terenie, a europejskie siły wojskowe odpowiedzialne za ich przeszkolenie powinny móc towarzyszyć im w roli obserwatorów, ale nie interweniować w działania, aby być w stanie ocenić skuteczność szkolenia i w rezultacie w razie potrzeby wprowadzać usprawnienia i przeprowadzać ponowne szkolenia;

50. podkreśla potrzebę pogłębionych debat na temat przyszłych stosunków między Unią a Zjednoczonym Królestwem w kwestiach związanych z WPBiO, w szczególności w dziedzinie zdolności wojskowych, w przypadku podjęcia przez Zjednoczone Królestwo decyzji o uruchomieniu procedury, o której mowa w art. 50 TUE; uważa, że konieczne jest opracowanie nowych porozumień w sprawie dowodzenia w odniesieniu do dowództwa operacji Atalanta, które znajduje się w Northwood;

51. wzywa Radę i wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do zapewnienia koordynacji na wszystkich szczeblach współdziałania: cywilnym i wojskowym, ESDZ i Komisji oraz UE i państw członkowskich; odnotowuje z zadowoleniem, że w globalnej strategii wskazano na związek między bezpieczeństwem wewnętrznym i zewnętrznym oraz wzywa wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa i Komisję do zagwarantowania spójności oraz do zadbania o to, by wewnętrzne i zewnętrzne aspekty bezpieczeństwa podlegały odpowiedniej koordynacji, w tym na szczeblu administracyjnym;

52. podkreśla, że UE musi zwiększyć wysiłki na rzecz wzmocnienia globalnego ładu, aby doprowadzić do poprawy sytuacji strategicznej i w zakresie bezpieczeństwa; wzywa państwa członkowskie do poparcia reformy ONZ w celu zwiększenia jej legitymacji, przejrzystości, struktury odpowiedzialności i skuteczności; jest zdania, że Rada Bezpieczeństwa ONZ wymaga reformy, zwłaszcza jeśli chodzi o jej skład i procedury głosowania, tak aby zwiększyć jej zdolność do zdecydowanego działania w obliczu globalnych wyzwań związanych z bezpieczeństwem, wykraczających poza sam aspekt wojskowy;

53. podkreśla, że czynnik ludzki jest jednym z naszych najcenniejszych atutów w budowaniu wspólnej obrony; podkreśla konieczność zwiększenia inwestycji w kształcenie i szkolenie w zakresie WPBiO, w tym również w zakresie dążenia do zintegrowanego systemu opartego na krajowych ośrodkach wojskowych, ponieważ kształcenie i szkolenie stanowi potężny instrument pozwalający na uzyskanie postępów w tym obszarze;

54. uważa, że opinie wyrażone przez Parlament Europejski za pośrednictwem niniejszej rezolucji stanowią zalecenia sformułowane pod adresem Rady i wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa zgodnie z art. 36 TUE; uważa, że zalecenia te powinny być należycie uwzględniane przez wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa we wszelkich wnioskach dotyczących rozwoju WPBiO oraz przez Radę w kontekście przyjmowania takich wniosków, co będzie wyrazem dobrej praktyki w zakresie otwartej wzajemnej współpracy instytucji UE;

Czwartek, 16 marca 2017 r.

55. podkreśla, że art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej wyraźnie stanowi, że „działania Unii na arenie międzynarodowej oparte są na zasadach, które leżą u podstaw jej utworzenia, rozwoju i rozszerzenia oraz które zamierza wspierać na świecie: demokracji, państwa prawa, powszechności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności, poszanowania godności ludzkiej, zasad równości i solidarności oraz poszanowania zasad Karty Narodów Zjednoczonych oraz prawa międzynarodowego”;

Ewentualne zmiany i dostosowania w obecnej strukturze instytucjonalnej Unii Europejskiej

56. wzywa członków przyszłego konwentu do:

- rozważenia zaleceń i wskazówek zawartych w tej rezolucji oraz w rezolucji Parlamentu na temat wdrażania wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony, jak i na temat europejskiej unii obrony;
- uwzględnienia w przyszłym traktacie unijnym – w oparciu o zalecenia i wskazówki zawarte w tych rezolucjach – przepisów, na mocy których:
  - utworzone zostaną europejskie siły zbrojne zdolne do rozmieszczania sił bojowych w konfliktach o dużej intensywności, sił stabilizacyjnych zabezpieczających zawieszenia broni, porozumienia pokojowe i zadania w zakresie ewakuacji, służb medycznych, w tym przenośnych szpitali polowych, a także sił zdolnych do realizacji zadań z zakresu logistyki i inżynierii wojskowej;
  - w ramach wspólnej polityki obronnej Unii opracowane zostaną dokładne i wiążące wytyczne dotyczące uruchomienia i wdrożenia klauzuli wzajemnej pomocy i wsparcia;
  - na szczeblu europejskim wprowadzony zostanie obowiązek dzielenia się informacjami między krajowymi służbami wywiadowczymi w ramach odpowiednich struktur współpracy;
  - powstanie stała grupa robocza do spraw obronnych, która będzie się składać z członków Komisji i której będzie przewodniczyć wiceprzewodnicząca / wysoka przedstawiciel; Parlament będzie współpracował ze stałymi przedstawicielami tej grupy; pogłębi się zaangażowanie Komisji w obronność poprzez jasno określone badania naukowe, plany i działania wdrażające; wiceprzewodnicząca / wysoka przedstawiciel będzie mogła uwzględnić działania na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu we wszystkich unijnych działaniach z zakresu polityki zewnętrznej, zwłaszcza we wspólnej polityce bezpieczeństwa i obrony;
- rozważenia oceny – w kontekście polityki finansowej i budżetowej – wydatków państw członkowskich na obronność w ramach przyszłego europejskiego semestru w dziedzinie obrony, tj. do uwzględnienia, jakie wydatki każde państwo członkowskie czyni w tej dziedzinie, aby odnieść znaczenie wydatków poszczególnych państw do bezpieczeństwa całej Europy; uważa, że w dłuższej perspektywie UE powinna zbadać możliwości ustanowienia wspólnego budżetu oraz dążyć do realizacji tego celu;

o

o o

57. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, sekretarzowi generalnemu Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, unijnym agencjom działającym w dziedzinie przestrzeni kosmicznej, bezpieczeństwa i obrony oraz parlamentom narodowym.